

Harul Domnului nostru Isus Hristos

Versete călăuzitoare: 2 Corinteni 8.9-15

2 Corinteni 8.9: Deoarece cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos, că El, bogat fiind, S-a făcut sărac pentru voi, ca, prin sărăcia Lui, voi să fiți îmbogățiți.

Versetul 9 este o dovadă puternică a faptului că Pavel (și, de altfel, și alți scriitori biblici) Îl dă întotdeauna ca exemplu pe Domnul Isus, în special în cele mai practice subiecte. În versetele anterioare i-a citat deja ca exemplu pe macedoneni, dar exemplul Domnului Isus care urmează acum eclipsează totul. Cunoști și tu harul Domnului Isus Hristos?

Domnul Isus este numit aici pe numele Său complet. Întreaga slavă a Persoanei Sale este exprimată în acest verset, în mijlocul unui pasaj în care este vorba despre dăruire. Au fost mulți oameni generoși, dar nimeni nu a dat vreodată atât de mult ca Domnul Isus. El era bogat. Cât de bogat? El este Creatorul cerului și al pământului. Tot ceea ce percepi în jurul tău este de la El. Lui îi aparține lumea și toată plinătatea ei (Psalmul 50.12b; citește și versetele anterioare din acest psalm). În cer Îl slujesc nenumărați îngeri. La porunca Lui, ei fac ceea ce li se spune (Psalmul 103.20). Înțelepciunea Lui este de nepătruns; în El sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii (Coloseni 2.3). El poartă toate lucrurile prin cuvântul puterii Sale (Evrei 1.3). Cine ar putea calcula vreodată cât de bogat era Domnul Isus? El a renunțat la toată această bogăție atunci când s-a născut pe pământ ca un copil sărac. A fost înfășurat în scutece și așezat într-o iesle, din care animalele se hrănesc. Atunci nu se vedea nimic din bogăția și înțelepciunea Sa - deși El a rămas Dumnezeu Fiul, în deplină posesie a întregii bogății divine.

El a crescut în cea mai disprețuită parte a Israelului, Nazaret, despre care s-a spus: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” (Ioan 1.46). În timp ce trecea prin Israel, El nu avea un loc unde să poată să își pună capul (Matei 8.20). El nu avea bani. Pentru ca El să poată plăti taxa Templului, un pește trebuia să furnizeze suma necesară (Matei 17.24-27). Când avea nevoie de o barcă sau de un măgar, trebuia să le împrumute (Luca 5.3; Matei 21.2,3). La cruce, soldații au aruncat zarurile pentru bunurile Sale. Tot ceea ce avea erau câteva haine, care, probabil, Îi fuseseră încă dăruite de niște femei (Ioan 19.23,24; Luca 8.2,3). Chiar și mormântul, în care a fost așezat, aparținea altcuiva: „Iosif a luat trupul ... și L-a pus în mormântul său nou” (Matei 27.59). Ce sărăcie! S-ar putea crede că Domnul Isus avea prieteni, oameni care Îi puteau face sărăcia suportabilă. Dar când a fost cu adevărat important, prietenii Lui L-au părăsit (Marcu 14.50).

Ultimul lucru care i-a rămas (și care rămâne pentru fiecare ființă umană) a fost Dumnezeu. Și acum sărăcia reală și teribilă a Domnului Isus devine foarte clară: și Dumnezeu L-a părăsit. Noi nu am putut deveni bogați prin sărăcia „normală” a Domnului Isus. Noi nu ne putem îmbogăți decât numai prin ceea ce a trăit Domnul Isus în cele trei ore de întuneric de pe cruce. Acolo găsim punctul culminant al sărăciei Sale și al celei mai profunde amărăciuni, pentru că

acolo a fost părăsit de Dumnezeu Său. Acolo a fost făcut păcat și a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn. Dumnezeu Însuși S-a întors împotriva Lui acolo și L-a judecat.

De ce a vrut Domnul Isus să îndure această sărăcie cumplită? La sfârșitul versetului nostru se spune: „pentru voi, ca, prin sărăcia Lui voi să fiți îmbogățiți”. El a făcut toate acestea pentru tine, care erai atât de incredibil de sărac. Sărac prin păcat. Și acum devenit așa bogat, „binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești” (Efeseni 1.3), „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos” (Romani 8.17), un loc în casa Tatălui (Ioan 14.1-3). Sunt prea multe bogății, ca să fie enumerate. Ar trebui să te gândești la ceea ce ai primit datorită sărăciei Domnului Isus. Atunci vei deveni conștient: Cât de nespus de bogat am devenit! În acest context, mai poate fi dificil să renunți la o parte din averea ta materială? Sigur că nu!

Pavel consideră că este „de folos” pentru corinteni să le împărtășească opinia sa în acest fel. Și este, de asemenea, de folos pentru tine. Corinteni începuseră deja cu un an înainte să facă ceva pentru frații săraci și surorile sărace din Iudeea. Nu numai că au făcut-o, dar au făcut-o voit, inimile lor au fost implicate. Poți da ceva fără să știi de ce și pentru ce o faci. Nu așa fusese la corinteni. Dar mai era altceva: trebuiau să realizeze ceea ce făceau. Tu te poți hotărî să pui deoparte o anumită sumă de bani în mod regulat pentru lucrarea Domnului sau pentru cineva aflat în nevoie. Poți să începi bine cu aceasta, dar după un timp devii delăsător. Pot exista tot felul de motive pentru acest lucru. La început stai foarte mult sub impresia unei anumite nevoi. După un timp, acest lucru se diminuează și, pe termen lung, nu se obține nimic. Prin urmare, trebuie să ți se reamintească de intenția ta inițială și de începutul bun pe care l-ai avut. Este vorba despre ceea ce ai. Dacă ești gata să dăruiești în funcție de posibilitățile tale, este „bine primit”. „Bine primit” înseamnă că contribuția ta este acceptată cu mare bucurie. Această bucurie o are Dumnezeu și cei care primesc contribuția ta.

În acest pasaj nu ți se cere să dai mai mult decât ai. Pavel este foarte clar în această privință. Ideea nu este să dai atât de mult încât alții să fie siguri din punct de vedere financiar, în timp ce tu însuși trebuie să ceri ajutor. Nu, este vorba despre o distribuție echitabilă a bunurilor. Din bogăția ta poți da ceea ce este de prisos altora care nu au cele necesare pentru a trăi. Atunci există echilibru. Lucrurile ar trebui să fie diferite pentru noi, credincioșii, decât sunt în lume. O repartitie echitabilă între țările bogate și cele sărace nu se realizează, pentru că oamenii caută întotdeauna propriul avantaj. Se distrug tone de alimente pentru a menține prețurile ridicate, în timp ce alții mor de foame. Abundența ta poate servi la acoperirea lipsei celor care sunt credincioși ca tine. Astfel, te poți baza pe ceilalți pentru a te ajuta cu ceea ce ai nevoie, dacă vei avea vreodată nevoie. Așa de simplu are loc aceasta în Adunarea lui Dumnezeu. Această egalitate nu este un fel de comunism. Comunismul spune: tot ceea ce este al tău este al meu. În comunism, te îmbogățești pe tine însuși în detrimentul celorlalți. În Adunarea lui Dumnezeu, unul îl îmbogățește pe celălalt pe cheltuiala proprie: tot ce este al meu, este al tău. Gândește-te încă o dată la exemplul Domnului Isus.

Pentru a sublinia acest principiu al egalității, Pavel arată exemplul modului în care Israel a adunat mana în deșert. Poți citi despre acest lucru în Exodul 16. În fiecare dimineață, mana

era din belșug, ca hrană pentru o zi. Au fost israeliți care au strâns mult și alții care au strâns mai puțin. Unii au adunat mai mult decât au putut mânca, în timp ce alții ar fi putut folosi mai mult. Ce au făcut? Cei care adunaseră mai mult decât puteau mânca dădeau celor care aveau prea puțin. Aceasta a fost împărțită. Nu cred că a fost împărțită cu israeliții leneși. Și pentru timpul în care trăim este valabil: „Dacă cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce” (2 Tesaloniceni 3.10). Dar dacă cineva nu avea nicio vină pentru că nu putea aduna mai mult, de exemplu din cauza unei boli sau a bătrâneții, atunci se împărțea. De altfel, ce ar fi trebuit să facă cel care a strâns prea mult? Oricum, nu putea să o păstreze până a doua zi, pentru că atunci erau viermi în ea. Privește abundența pe care o ai. Din acest punct de vedere, este mai bine să dăruiești ceva din belșugul tău decât să-l cheltuiești pe lucruri fără valoare, din care nu vei mai avea nimic pe termen lung.